ชื่อวิจัย การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2/5 สาขาภาษาต่างประเทศ

ชื่อผู้วิจัย นางนันท์มนัส เพียรดวงศรี
แผนกสาขาวิชา ภาษาต่างประเทศ
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยเทคโนโลยีระยองบริหารธุรกิจ

บทคัดย่อ

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/5 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ตโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะและเพื่อสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการเรียนและการอ่านประโยคและข้อความที่ภาษาอังกฤษอย่างง่ายและเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/5 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งกำลังเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ตจำนวน 32 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง รูปแบบการวิจัยเป็นการสอนตามปกติ เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจำนวน 1 แผน แบบฝึกทักษะการอ่านประโยคและคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางพูดก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/5 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนได้คะแนนสอบมากกว่าคะแนนสอบก่อนสอนทุกคน และหลังการสอนนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง การอ่านประโยคภาษาอังกฤษ ดีขึ้น คือมีระดับคะแนนเพิ่มทุกคน

กล่าวได้ว่าแบบฝึกทักษะการอ่านข้อความ ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพเชื่อถือได้ เหมาะที่จะนำไปใช้สอนได้ และนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะการอ่านประโยคภาษาอังกฤษ คือช่วยให้นักเรียนเข้าใจและรู้เรื่องประโยคภาษาอังกฤษ ได้เข้าใจมากขึ้น และการทำแบบฝึกหัดได้ดีมากขึ้น จะช่วยเป็นเหมือนการทบทวนย้ำเตือนให้นักเรียนสามารถเข้าใจจำได้และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

ผลของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยโดยการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5 มีจุดมุ่งหมายเพื่อ

1. สร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5

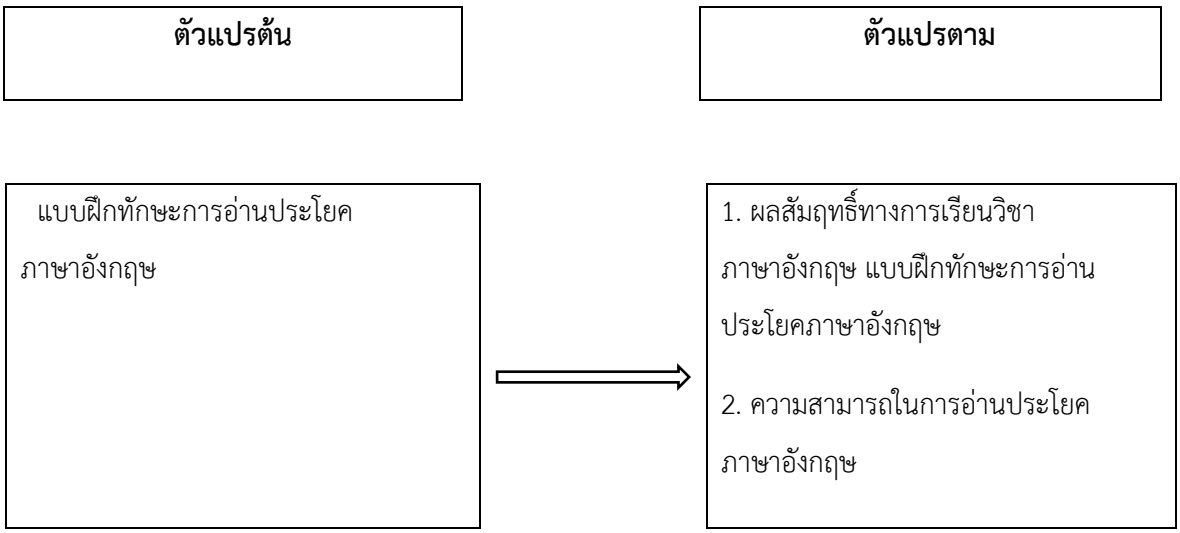
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ที่จัดขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

4. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5 ที่วิทยาลัยเทคโนโลยีระยองบริหารธุรกิจภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งกำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ตจำนวน 32 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนหมายถึงนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5 วิทยาลัยเทคโนโลยีระยองบริหารธุรกิจภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งกำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต จำนวน 32 คน

2. การอ่าน หมายถึง การสอนอ่านข้อความที่ประกอบด้วยประโยค ภาษาอังกฤษอย่างง่าย

3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลการเรียนในรูปของคะแนนของนักเรียนในการเรียนและอ่านข้อความที่ประกอบด้วยประโยคภาษาอังกฤษซึ่งวัดคะแนนการทำแบบฝึกหัด หรือ แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) แบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) และแบบฝึกหัดย่อย ที่ผู้วิจัยสร้าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องการการศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการพูด อ่าน โดยใช้ชุดฝึกทักษะทางการอ่านที่เป็นข้อความหรือประโยคภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะทางการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีหลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นหัวข้อต่อไปนี้

การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับแบบตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา แนวคิด หลักการ และทฤษฎีจากเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยทีÉเกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response method:T.P.R.)
    1.1 ความหมายของการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.2 แนวคิดพื้นฐานของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.3 หลักวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.4 ลักษณะสำคัญของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.5 กลวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.6 ลำดับขั้นตอนของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.7 กิจกรรมที่ใช้ในวิธีวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.8 การวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.9 ข้อดีของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
2. วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicativelanguage teaching: C.L.T.)
    2.1 แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.2 วิธีการการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.3 หลักการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.4 การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.5 การวัดและการประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. ทักษะการฟัง
    3.1 ความหมายของการฟัง
    3.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง
    3.3 ระดับทักษะการฟัง

3.4 การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง

3.5 กิจกรรมของการฟังเพื่อความเข้าใจ

3.6 กิจกรรมในการสอนทักษะฟัง

4. ทักษะการพูด

4.1 ความหมายของการพูด

4.2 องค์ประกอบของการพูด

4.3 ความสำคัญของทักษะการพูด

4.4 องค์ประกอบของทักษะการพูด

4.5 สภาพปัจจุบันและปัญหาในการสอนพูดภาษาอังกฤษ

4.6 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษ

4.7 กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูด

4.8 ระดับความสามารถในทักษะการพูด

4.9 ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังการพูด

4.10 จุดประสงค์ของการสอนทักษะการฟังการพูด

4.11 วิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนการฟังการพูด

4.12 ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังการพูด

4.13 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังและทักษะการพูด

4.14 การพัฒนาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ

5. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

5.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

1. ความหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

วิธีการสอนภาษาด้วยท่าทาง (Total physical response) หมายถึงการสอนภาษาโดยการให้ผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูและผู้เรียนทำตามเป็นการประสานการฟังกับการเคลื่อนไหวของร่างกายโดยผู้เรียนไม่ต้องพูดแต่ให้ผู้เรียนเลียนแบบผู้สอนวิธีการสอนภาษาโดยการใช้ท่าทางโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Body movement) การเคลื่อนไหวร่างกายเช่น (Stand up) ยืนขึ้น (Sit down) นั่งลง(Turn left) เลี้ยวซ้าย (Turn right) เลี้ยวขวา (Go straight)ไปข้างหน้า (Jump) กระโดด (Stop) หยุด (Clap your hand) ปรบมือ

(Turn around) หมุนไปรอบๆ (Rase your hand) ชูมือขึ้น (Wave your hand) โบกมือ (Put down your hand) ชูมือลง เกมหรือกิจกรรมที่ใช้ใน Simon say เช่น Touch your noseจับที่จมูกถ้าไม่ได้พูดคำว่า Simon sayไม่ต้องทำตามการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการนำท่าทางมาประกอบการสอน

ภาษาต่างประเทศ เริ่มนำมาสอนในระดับเริ่มต้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ในปีค.ศ. 1925 พาลเมอร์(Palmer) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยท่าทางและจัดพิมพ์หนังสือชื่อ English Through Actions ขึ้นเป็นครั้งแรก ที่เมืองโตเกียวประเทศญี่ปุ่น (Palmer, 1970, p.20) ต่อมาได้มีการศึกษาปัญหาและความไม่ประสบผลสำเร็จในการสอนภาษาต่างประเทศในสมัยก่อนซึ่งสรุปได้ว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือกระบวนการเรียนการสอน Asher (1982, pp.1-4 อ้างถึงใน ศศิธร เจริญใจ, 2550, หน้า 17) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่าสถิติผู้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมากจะเห็นได้จากการ รายงานของจอห์นลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอในปีค.ศ. 1971 พบว่าสถิติของนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศได้เลิกเรียนกลางคันในปี ที่3 มากกว่าร้อยละ 85 และในปี ที่4 มากกว่าร้อยละ95 มีผู้สำเร็จการศึกษาด้านภาษาต่างประเทศจริงๆหรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกันจากการรายงานของจอห์นบีแคร์รอลในปีค.ศ.1960พบว่าจากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปี ที่2ขึ้นไปมีสถิตินักศึกษาที่ทำ คะแนนอยู่ในเกณฑ์ดีเพียงร้อยละ 5 และในจำนวนนี้ มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดทางด้านภาษาสูงด้วยความไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ น่าจะมาจากสาเหตุในกระบวนการเรียนการสอนและได้ตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใดเด็กปกติที่มีอายุเพียง 6 ปีจึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นระบบเสียงโครงสร้างทางภาษาหรือความหมาย เขาจึงพยายามค้นหากลยุทธ์ที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้นหากการที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนของเด็กให้มีมากขึ้นเขาได้แนวความคิดการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารกโดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้นเขาต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมายซึ่งเป็นการสะสมทีละเล็กทีละน้อยมาก่อนในขั้นแรกเด็กๆจะค่อยๆลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่นใช้การมอง การหัวเราะการยิ้มการวิ่งไปหาของฯลฯ พัฒนาการทางภาษาของเด็กทารกนี้เกิดจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ซึ่งอาจจะเป็นคนเลี้ยงหรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็กและเป็นลักษณะที่เป็นธรรมชาติในระยะแรกนั้นผู้ใหญ่มักจะพูดกับเด็กโดยมีความคาดหมายเพียงแค่ให้เขาตอบสนองด้วยการกระทำ เช่นพูดว่าค่อยๆ เดินยืนนิ่งๆเป็นต้น

7. กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูด สำหรับกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดมีนักวิชาการได้ให้ความรู้ ไว้ดังนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2543, หน้า 81-83) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนทักษะ การพูด โดยกำหนดกิจกรรมและตัวกระตุ้นสำหรับการพูดไว้ดังนี้ (1) กิจกรรมการสอนพูด (1.1) ให้บรรยายสิ่งของหรือรูปภาพ (1.2) ให้นักเรียนวาดภาพหรือเขียนแผนภูมิ (1.3) นักเรียนประกอบชิ้นส่วนเครื่องมือ กลไก อย่างใดอย่างหนึ่ง (1.4) ให้นักเรียนจัดเรียงลำดับภาพ (1.5) บอกทางไปที่ใดที่หนึ่ง (1.6) เล่า

เรื่อง (1.7) รายงาน (1.8) แสดงความคิดเห็น (1.9) บรรยายสถานการณ์ บุคคล สถานทีÉ (2) ตัวกระตุ้นสำหรับการพูด (2.1) ข้อความ (2.2) ภาพ (2.3) สถานการณ์ กิจกรรม (2.4) โสตทัศนูปกรณ์ เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง วิทยุ วีดิทัศน์ Scott (1981, p. 70)ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ดังนี้ (1) ขั้นบอกวัตถุประสงค์ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน (2) ขั้นเสนอเนื้อหาการเสนอเนื้อหาควรที่จะอยู่ในบริบทผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียน สังเกตลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบทว่าผู้พูดเป็นใครมี ความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไรผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร 48 (3) ขั้นการฝึกและถ่ายโอนกระทำทันทีหลังเสนอเนื้อหาอาจฝึกพูดเป็นคู่หรือ พร้อมกันทั้งห้องควรให้ผู้ฟังได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ จริงผู้เรียนควรได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เปนจริง Finocchiaro and Brumfit (1983, p.141) เสนอกิจกรรมในการสอนพูดดังนี้ ให้ตอบ คำถามซึ่งครูหรือเพื่อนเป็นผู้ถามไว้ดังนี้ (1) บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง (2) ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเรียนเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือ ประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน (3) ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่างๆ โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ (4) ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ (5) ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามหัวข้อที่กำหนดให้ (6) จัดสถานการณ์ต่างๆ ให้นักเรียนได้ใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป (7) ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา (8) ให้โต้วาทีอภิปรายแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ ฝึกการสนทนาทาง โทรศัพท์ (9) ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษและให้แสดงบทบาท สมมุติ นอกจากนักเรียนได้ฝึกฝนการพูดจากแนวทางเหล่านี้ แล้วหากจะให้พัฒนาได้ดี ยิ่งขึ้นไปก็ต้องฝึกฝนอยู่บ่อยจึงจะสามารถพูดได้ดี Byrne (1976,pp. 22-29)ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะพูด 3ขั้น คือ (1) ขั้นการให้ความรู้(The presentation stage) ในขั้นนี้ ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหามา สอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ขั้นนี้ คือ โครงสร้างของภาษาศัพท์การสื่อ ความหมายเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูดซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอนเพราะการใช้ บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงจึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจ ในภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ (2) ขั้นการฝึกฝน (The practice stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้นโดยครู จะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดให้มากที่สุดเช่น อาจจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมเดี่ยว (3) ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The production stage) ในขั้นนี้ ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะหรือที่ปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อ 49 ความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตนเป็นการพิสูจน์ให้รู้ว่าผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมา ใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ข้อผิดพลาดต่างๆ ที่เกิดกับผู้เรียนผู้เรียนมีความกล้าในการใช้ภาษา วิธีที่ใช้คือการแสดงบทบาทสมมติทักษะคือความคล่องแคล่วชำนิชำนาญในการกระทำสิ่งใดสิ่ง หนึ่งทักษะการพูดและการคิดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งของสมรรถภาพในการพูดมีความสำคัญ ควบคู่กับเนื้อหาความรู้ของผู้พูดคนที่มีความรู้แต่ขาดทักษะการพูดไม่สามารถถ่ายทอดให้คนอื่นรู้ ได้ย่อมเกิดปัญหาทักษะการพูดประกอบด้วยทักษะต่างๆ ดังนี้ 1) การเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้แทนความคิดที่ ผู้พูดต้องแสดงออกให้

ผู้ฟังรับรู้ ได้อย่างแจ่มชัด 2) การเรียงลำดับถ้อยคำให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษาเพื่อให้การสื่อสาร เป็นที่เข้าใจไม่เกิดความกำกวมหรืองุนงงแก่ผู้ฟัง 3) การออกเสียงเหล่านั้นให้ถูกต้องตามความนิยมและมาตรฐานของภาษา 4) การใช้นำเสียงให้สื่อความหมายได้ตรงตามเจตนาของผู้พูด 5) การใช้อากัปกิริยาท่าทางประกอบการพูดอย่างเหมาะสมช่วยในการสื่อ ความหมายให้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด 6) การสังเกตอากัปกิริยาท่าทางของผู้ฟังทำให้รู้ได้ว่าในขณะที่กำลังฟังอยู่ ผู้ฟังมีความรู้สึกและความต้องการอย่างไรเพื่อจะได้ดัดแปลงเนื้อหาและวิธีการพูดให้เหมาะสมกับ ปฏิกิริยาของผู้ฟังกิจกรรมในการสอนทักษะพูดที่นักการศึกษาหลายๆท่านได้กล่าวไว้นั้นจะต้องมี ขั้นของการฝึกพูดเพื่อให้เกิดทักษะในการพูดมีความคล่องแคล่วสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ถูกต้องออกเสียงได้ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษามีความกล้าในการใช้ภาษาครูจะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมากที่สุด สรุปได้ว่าในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดต้องประกอบด้วยกิจกรรม การสอนพูด และตัวกระตุ้นสำหรับการสอนพูด โดยผู้สอนสามารถเลือกและปรับใช้ได้ตามความเหมาะสม 8. ระดับความสามารถในทักษะการพูด Harris (1969, pp. 81-82) กล่าวว่าความสามารถในการพูดหมายถึงความสามารถใน การนำองค์ประกอบต่างๆ มาใช้ในกระบวนการพูดเช่นเสียงไวยากรณ์คำศัพท์ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจซึ่งบางส่วนคล้ายกับคำกล่าวของ บาร์ท (Bartz, 1979, pp. 18-22) ว่าความสามารถในการพูดประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้ (1) ความคล่องแคล่วหมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด

(2) ความเข้าใจหมายถึงความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (3) ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้หมายถึงปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่ สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ (4) คุณภาพในการสื่อสารหมายถึงความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด (5) ความพยายามในการสื่อสารหมายถึงความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่ง ที่พูดโดยใช้คำพูดหรือท่าทางเพื่อสื่อสารบุคคลที่มีความสามารถด้านการพูดนั้นจึงเป็นบุคคลที่มี ความสามารถในการสื่อความหมาย เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและสามารถรับสารนั้นได้อย่างถูกต้องและ ผู้ฟังนั้นสามารถโต้ตอบหรือถ่ายทอดได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด

ผลสรุปได้ 5 สาเหตุใหญ่ๆ ดังนี้

1. สาเหตุจากผู้ฟัง สาเหตุจากผู้ฟังส่วนใหญ่เกิดมาการขาดความพร้อมของผู้ฟังและนิสัยการฟังที่ไม่ดี เช่น ทนฟัง นานๆ ไม่ได้ ขาดสมาธิ เชื่อคนง่าย ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ขาดทักษะการจับใจความสำคัญ ไม่ชอบบันทึกข้อมูล มีปัญหา สุขภาพ เป็นต้น ผู้ฟังที่ดีควรเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและนิสัยดังกล่าว และพยายามพัฒนาทักษะการฟังอยู่เสมอ อุปสรรคและ ปัญหาเหล่านี้ ผู้ฟังสามารถปรับให้ดีขึ้นได้เพราะเกิดมาจากตัวผู้ฟังเอง นอกจากนิสัยการฟังแล้ว ปัญหาในการฟังอาจเกิดมาจากการที่ผู้ฟังไม่รู้จักวิธีการฟังที่ถูกต้อง อาทิ เช่น ผู้ฟังบางคนฟังไม่ ถูกวิธี เช่น เข้ามาฟังอาจารย์บรรยายในชั้นเรียนแต่กลับฟังแบบสบายๆ เหมือนการพักผ่อนแทนที่จะมีการจดบันทึกและคิดตาม หรือบางคนชอบฟังผ่านๆ ไม่ใช้กระบวนการคิดทำให้ความรู้ที่ได้รับมีลักษณะผิวเผิน หรือบางคนชอบประเมินค่าสิ่งที่ได้ฟัง ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์สาร วิเคราะห์

กลวิธีพูดและบุคลิกภาพของผู้พูด ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายหรือ เข้าใจสารผิดวัตถุประสงค์ เช่น ผู้พูดส่งสารที่ตลกขบขันเพื่อสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน แต่ผู้ฟังเอาแต่ประเมินค่าสารอยู่จน อาจไม่ได้รับสาระบันเทิงดังกล่าวก็ได้

2. สาเหตุจากผู้พูด ผู้พูดเป็นอีกฝ่ายหนึ่งที่มีส่วนสำคัญต่อกระบวนการฟังที่มีประสิทธิภาพ การฟังที่มีประสิทธิภาพ นอกจากผู้ฟังจะต้องมีทักษะการฟังที่ดีแล้ว ผู้พูดควรมีทักษะการพูดที่ดีด้วยเช่นกัน หากผู้พูดมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับวิธีการพูด การนำเสนอสาร หรือบุคลิกภาพอาจจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจประเด็นผิด ไม่เชื่อถือและไม่สนใจฟังก็เป็นได้ สาเหตุจากผู้พูดพอสรุปได้ ดังนี้

2.1 ผู้พูดขาดทักษะการส่งสาร เช่น ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดหรือความรู้เป็นคำพูดได้ ไม่คุ้นเคยต่อการนำเสนอต่อ หน้าที่ประชุมชน ฯลฯ

2.2 ผู้พูดรู้สึกประหม่า ตื่นเต้น หรือกลัวจนพูดไม่ออกหรือพูดติดขัด ซึ่งอาจทำให้ฟังแล้วเข้าใจยากและอาจทำให้ไม่ อยากฟัง

2.3 ผู้พูดกังวลเรื่องเนื้อหาที่จะพูดยังไม่สมบูรณ์ปัญหานี้อาจทำให้ผู้พูดขาดความมั่นใจจนทำให้การถ่ายทอดข่าวสารขาดประสิทธิภาพ ส่วนผู้ฟังจะได้รับสารไม่ครบถ้วนหรืออาจเข้าใจสารผิดไปได้

2.4 ขาดบุคลิกภาพที่ดีขณะพูด บุคลิกภาพที่ดีจะช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้พูดได้ การขาดบุคลิกภาพจะทำให้ ผู้ฟังรู้สึกสงสัยและไม่เชื่อถือสิ่งที่ผู้พูดพูด

3. สาเหตุจากสาร สาเหตุจากสารส่วนใหญ่มักเกิดจากการที่ผู้ฟังไม่เข้าใจสาร โดยเกิดได้จากหลายสาเหตุ พอสรุป สาเหตุจากสารคร่าว ๆ เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

3.1 สาเหตุจากเนื้อหา ส่วนใหญ่แล้วปัญหาที่มาจากเนื้อหาของสารมักจะเกิดจากสารที่เข้าใจยาก สารที่มีความ ซับซ้อนและลึกซึ้งมาก หรือมีตาราง แผนภูมิ กราฟที่เข้าใจยาก ซึ่งปัญหาเหล่านี้อาจทำให้ฟังไม่เข้าใจหรือเข้าใจสารผิดก็ได้

3.2 สาเหตุจากภาษา ภาษาที่ปรากฏในสารนั้นอาจทำให้เกิดปัญหาได้ โดยสารนั้นมีคำศัพท์เฉพาะมากเกินไป เป็น ศัพท์ที่ไม่ได้ใช้อยู่ทั่วไป หรือใช้ศัพท์ภาษาต่างประเทศมากเกินไปหรือบทกวีที่เข้าใจยาก ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจสาร เกิด ความรู้สึกงุนงงก็เป็นได้ ปัญหาการฟังที่มีสาเหตุมาจากสารข้างต้นนี้ ส่งผลให้ผู้ฟังไม่สามารถจับประเด็นหรือเข้าใจเรื่องที่ฟังได้ทั้งหมด และอาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกเบื่อหน่ายได้อีกด้วย

4. สาเหตุจากสื่อ สื่อ คือ วิธีทางหรือช่องทางการนำเสนอสารของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร สื่อมีหลายประเภท เช่น สื่อที่ เป็นบุคคล สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อทางธรรมชาติ เป็นต้น หากสื่อเกิดขัดข้องหรือด้อยคุณภาพ เช่น ไมโครโฟนเสียงขาดหายเป็น ช่วงๆ หรือโทรทัศน์พร่ามัว สัญญาณไม่ดี หรือบุคคลที่ที่ฝากสารไปส่งต่อเข้าใจสารผิด ฯลฯ จะท าให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารไม่เข้าใจ สาร ส่งผลให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ

5. สาเหตุจากสภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมเป็นส่วนที่ช่วยสร้างบรรยากาศในการฟัง แต่หากสภาพแวดล้อมไม่ เอื้ออำนวยอาจเป็นอุปสรรคต่อการฟังได้ เช่น แสงสว่างน้อยเกินไป อยู่ในบริเวณที่มีเสียงดัง

เกินไป ร้อนหรือหนาวเกินไป เป็นต้น อุปสรรคและปัญหาในการฟังข้างต้น อาจทำให้ประสิทธิภาพในการฟังลดน้อยลง ทั้งนี้ปัญหาบางปัญหาไม่ได้เกิดมา จากผู้ฟัง ทว่าผู้ฟังควรเตรียมความพร้อมในทุกสถานการณ์ อย่างไรก็ตาม ปัญหาของการฟังที่มาจากผู้ฟังเอง เป็นสิ่งที่ผู้ฟังควร แก้ไขและเป็นสิ่งที่แก้ไขได้เพราะเกิดจากตัวผู้ฟังเอง มารยาทในการฟัง มารยาทในการฟัง ถือเป็นวัฒนธรรมประจาชาติอย่างหนึ่งที่ผู้ฟังควรยึดถือและปฏิบัติให้ถูกต้องเหมาะสม การมี มารยาทในการฟังที่ดี ถือเป็นการให้เกียรติต่อผู้พูด ให้เกียรติต่อสถานที่และให้เกียรติต่อชุมชน มารยาทเหล่านี้จึงเป็นเรื่องจำเป็น ที่ทุกคนควรยึดถือและปฏิบัติโดยเคร่งครัด ผู้มีมารยาทในการฟังควรปฏิบัติตน ดังนี้

1) เมื่อฟังอยู่เฉพาะหน้าผู้ใหญ่ ควรฟังโดยสำรวมกิริยามารยาท ฟังด้วยความสุภาพเรียบร้อย และตั้งใจฟัง

2) การฟังในที่ประชุม ควรเข้าไปนั่งก่อนผู้พูดเริ่มพูด โดยนั่งที่ด้านหน้าให้เต็มก่อนและควรตั้งใจฟังจนจบเรื่อง

3) ให้เกียรติผู้พูดด้วยการปรบมือ เมื่อมีการแนะนาตัวผู้พูดหรือขอบคุณผู้พูด

4) หากมีข้อสงสัยเก็บไว้ถามเมื่อมีโอกาสและถามด้วยกิริยาสุภาพ เมื่อจะซักถามต้องเลือกโอกาสที่ผู้พูดเปิดโอกาส ให้ถาม ถามด้วยถ้อยคำสุภาพและไม่ถามนอกเรื่อง

5) ระหว่างการพูดดำเนินอยู่ควรรักษาความสงบเรียบร้อยด้วยการฟังอย่างสงบสุขุม ไม่ทำเสียงรบกวนผู้อื่น ไม่เคาะ โต๊ะ ไม่ส่งเสียงโห่ฮา เป่าปาก สั่นขา กระทืบเท้า ไม่ลุกไปมาบ่อยๆ หากมีความจำเป็นต้องลุกจากเก้าอี้ควรแสดงความเคารพผู้ พูดหรือประธานเสียก่อน หากเดินเข้าไปในที่ประชุมขณะที่ผู้พูดพูดอยู่ควรแสดงความเคารพผู้พูดก่อนเข้าไปนั่ง

6) มีปฏิกิริยาตอบสนองผู้พูดอย่างเหมาะสม ไม่แสดงสีหน้าหรือกิริยาก้าวร้าว เบื่อหน่าย หรือลุกออกจากที่นั่งโดย ไม่จำเป็นขณะฟัง

7) ฟังด้วยความอดทน แม้มีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้พูดก็ควรมีใจกว้างรับฟังอย่างสงบ

8) ไม่แอบฟังการสนทนาของผู้อื่น หลักปฏิบัติในการฟังตามสถานการณ์ต่างๆ

หลักปฏิบัติในการฟังตามสถานการณ์ต่างๆ สรุปได้ ดังนี้

1. การนั่งฟัง ผู้ฟังควรนั่งฟังด้วยความสุภาพเรียบร้อย ไม่เหยียดขาออกมา ไม่นั่งไขว่ห้าง หากนั่งกับพื้นควรนั่งพับ เพียบ โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าพระสงฆ์หรือผู้ใหญ่ ในขณะฟังเทศน์ควรพนมมือขณะฟังด้วย นั่งมือวางซ้อนกันบนตัก ไม่ควรพิง พนัก ตามองผู้พูด ลักษณะเช่นนี้เป็นสิ่งที่ผู้ฟังควรฝึกปฏิบัติให้เคยชิน

2. การยืนฟัง ขณะยืนฟังควรยืนตัวตรง ส้นเท้าชิด มือกุมประสานกันยกมือขึ้นเล็กน้อย ตามองผู้พูด ไม่ยืนอย่างสบาย เกินไป ไม่เท้าสะเอว เท้าแขนบนโต๊ะ หรือยืนค้าศีรษะผู้ใหญ่

3. การฟังการสนทนาหรือฟังผู้ใหญ่พูดขณะเดิน ควรเดินเยื้องไปทางด้านหลังผู้ใหญ่ด้านใดด้านหนึ่งเล็กน้อย ไม่ เปลี่ยนด้านไปมา เดินด้วยความสำรวม และตั้งใจฟัง หลักการฟังที่กล่าวไปทั้งหมดข้างต้น เป็นสิ่งที่

ผู้ฟังต้องฝึกฝนและพัฒนาเพื่อการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะการฟัง ที่มีประสิทธิภาพเป็นเรื่องสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยสามารถทำให้ชีวิตดำเนินไปได้อย่างมีคุณภาพและปกติสุขได้

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งกำลังเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต จำนวน 32 คน

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 32 คนได้โดยการสุ่มแบบเจาะจง โดยมีเหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1) เป็นห้องเรียนที่มีนักเรียนมีปัญหาเรื่องการพูดและอ่านประโยคภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก

2) เป็นห้องเรียนที่ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี

3) เป็นห้องเรียนที่มีนักเรียนเหมาะสมสำหรับการวิจัย

4) เป็นห้องเรียนที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล กระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 การเก็บข้อมูลแต่ละครั้งใช้เวลา 1 คาบ คาบละ 50 นาที ทั้งหมด 1 เดือน เป็นเวลาทั้งสิ้นรวม 10 คาบ

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัย การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/5 สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผลปรากฏว่า หลังการสอนนักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนสอน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้โดยก่อนสอนมีค่าเฉลี่ยทางการเรียน 4.73 คิดเป็นร้อยละ 47.33 แต่หลังการสอนนักเรียนมีค่าเฉลี่ยทางการเรียน 7.40 คิดเป็นร้อยละ 74.00 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการจักกิจกรรมของผู้วิจัยจัดให้ผู้เรียนมีความหลากหลาย และสิ่งที่สำคัญในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ คือ แบบฝึกทักษะการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เข้าใจ

โครงสร้างประโยค มากยิ่งขึ้นสามารถเขียนแต่งประโยคได้เองตามที่ได้อ่านข้อความภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากขึ้น ซึ่งนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะที่จะทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรทำแบบชุดฝึกในการอ่านมากขึ้นและฝึกพูดกับเจ้าของภาษามากขึ้น

บรรณานุกรม

ทิพพดี อ่องแสงคุณ. (2535). การสอนทักษะการอ่าน.กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธวัช บูชาจันทรกุล. (2542). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านในใจโดยใช้แผนภาพ (Mapping) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศม.,มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.

นภดล ปู่ชุประเสริฐ. (2534). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการอภิปรายและใช้แผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน. วิทยานิพนธ์ ค.ม.,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ

อัจฉรา วงศ์โสธร. การจัดการเรียนการสอนทักษะ การพูด โดยกำหนดกิจกรรมและตัวกระตุ้นสำหรับการพูด